

## 2 — Pisma serijskog ubice

Postoji previše priča o serijskim ubicama. Ovo je jedna od njih.

Neimenovani grad, vi verovatno već zamišljate neku američku metropolu, uronjenu u mrak i nezdravu kišu. Ta slika je sasvim na mestu, iako ne mora baš obavezno da bude Amerika. Serijskih ubica, baš kao i velikih boginja, ima na sve strane.

Sivi stan, sa sivim nameštajem i sivim policajcima. Jedino što nije bilo sivo jeste raskomadano telo, koje je uglavnom braon-crveno, od krvi i tako toga. Debeli detektiv pogledao je hartiju u kesi za dokaze. U sebi je pročitao pesmu.

Meso, meso je pravo mesto  
za čoveka!  
Ljubopitljivost nije ubila mačku  
koja nije ljubomornija  
mogla biti  
na drugu mačku  
u čijem se stomaku  
ljuske, kao i kosti,  
nerođenog ptića  
ljupko tope u stomačnoj kiselini.  
Glad, srećo, ubila je mačku!

Zato ljutko,  
mislim,  
lutko moja,  
ljudožderstvo nije  
ljigavčeva odluka  
već, kao kod mačke,  
ljubimče moje,  
meso,  
ptice ili čoveka,  
to je ljuljaška koja lansira  
lovca u neslućene visine.  
Kao najveća ljuštionica riže  
u nekoj zapadnoj,  
kineskoj provinciji.  
Ranije je bila šupa,  
samo bedna rupa,  
a sada milione pravi,  
i ujedno svoje radnike polako davi.  
Svi se topimo u nečijem stomaku,  
i zato, ljubitelji moramo biti,  
mesa, i kostiju i tetiva,  
kao i svakog drugog,  
tuđeg,  
živog tkiva.

— Prilično bolesno, ha? – prokomentarisao je mršavi detektiv pored njega.

— Kada jedeš ljude, mislim da je malo verovatno da si u stanju da pišeš bilo šta osim bolesnih pesmica.

— Pri tome, uopšte se ne rimuje! Kao da je samo nešto bezveze nakenjao – dobacio je policajac koji se takođe nalazio u prostoriji.

Oba detektiva su mu uputila otrovan pogled, a on odlučio da produži bez dodatnog komentara.

— Treće telo u četiri nedelje – rekao je debeli. – Ili mu fantazije sazrevaju, ili je prestao sa dijetom. Biće ih još.

— Ta pesma! Siguran sam da se u pesmi nalazi rešenje.

Debeli je teško uzdahnuo, kao što debeli ljudi to obično rade.

— Oru po njoj od kako ju je prvi put ostavio i nema efekta. Nemamo njegov, njen ili njihov profil niti bilo kakav drugi trag.

Detektivi su ostavili stan sa polu-pojedenom žrtvom. Napolju je lila kiša i slivala se niz njihove kapute, kao što to kiša obično radi u ovakvim pričama.

— Nisam hteo ovo da spominjem – počeo je mršavi, – ali, čuo sam za nešto...

— Da?

— Moja keva... kaže da je čula za tipa koji pomaže pri pronalazenju nestalih osoba...

— Kao... nekakav vidovnjak?

— Pa... da. Keva kaže da je pomogao da se pronađe klinac koji je nestao u komšiluku.

— Gde je bio?

— Pao je u bunar.

— Da li je dobro?

— Ne, udavio se, ali su ga bar našli.

— Aha. Znači, hoćeš da idemo kod vidovitog poznanika tvoje majke koji je nedavno pomogao da se pronađe mrtvo dete u bunaru, sa namerom da locira našeg serijskog ubicu?

— Pa.... – mršavi je zastao. – Da, tako nešto.

— Zašto da ne? – rekao je debeli i upalio auto.

Vidovnjak je bio deda mlečno-belih očiju, kao što su takvi likovi obično, iako u novijim delima tu ulogu sve češće dobijaju atraktivne, mlade devojke. Mršavi mu je ukratko objasnio o čemu se radi i pročitao pesmu.

— Mhm. Pa, pesma mu je totalno sranje, samo je nalupao neka govna. Daj je ‘vamo! – naložio im je.

Detektivi su se upitno pogledali, ali su je prosledili. Deda ju je izvadio iz omota i opipao starim prstima.

— Nalazi se u starom mlinu na zapadnom izlazu iz grada – odgovorio im je deda ravno, bez imalo dramatike na koju se računa u ovim trenucima.

Narednih pola sata detektivi se raspravljali u kolima, a zatim pozvali pojačanje i pošli ka starom mlinu.

Pronašli su ga u krevetu. Bio je zaposlen, u ranim tridesetim, sa uznemiravajućim ramom za naočare koje obično nose serijske ubice. Pored njega, u mlinu se nalazilo više tela u plastičnim kesama, kao i prilično dobro opremljena kuhinja.

— Moram da pitam – rekao je debeli detektiv u sobi za saslušanje, nakon što su dobili priznanje. – Koja je fora sa pesmicom? Koje je njeno značenje?

— A to? To sam samo nasrao neke gluposti. Čak se ni ne rimuju – odgovorio je ubica uz ludački osmeh kakav serijske ubice... kapirate već.

I samo tako, slučaj je završen.

Da li ova priča ima neku dublju poentu? Da li ona govori o tankim, crnim koncima koji vise iznad nas i čije povlačenje, bilo sudbinom, bilo izborom, od nas pravi krvožedne zveri koje love druga ljudska bića? Pomaže li nam ovaj slučaj da bolje shvatimo i prihvatimo ulogu neobjašnjivog u našim životima, danas, kada smo, okruženi tehnologijom, prestali da verujemo u čuda i neljubazne starce sa mlečno-belim očima?

Kao i u slučaju svake druge priče o serijskim ubicama, odgovor je: ne.